

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

❁ זהר חדש רות ❁

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ט"ז

קונטרס 916

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

פְּרִשְׁת תְּרוּמָה עַן שֵׁם וְתַמְצָא נַחַת. וְכַאֲשֶׁר עֲתָה בָּאוּ וְנִקְבְּצוּ כָּל הָעֲלוֹנִים הַמֵּי־חֲדָיִם לְהִיּוֹת סֶפֶר וְהָיוּ לְאַחַדִּים בְּיָדֶיךָ, כָּל אֶחָד יוּכַל לְהַנּוֹת וּלְשַׁתּוֹת מִצּוּף דְּבִשׁ, וְנִמְלִיץ אֶת הַפְּסוּק "וַיֹּאכִילֵהוּ מִחֶלֶב חֶטָּה וּמִצּוּר דְּבִשׁ אֲשֶׁבִיעֶךָ", (תְּהִלִּים פ"א י"ז). סוֹפֵי תְּבוּת הַפְּסוּק הֵם רוֹמְזִים אֶל רֵאשִׁי תְּבוּת ר' בִּי ש' מְעוֹן כָּל ה' תְּבוּרָה ב"ו. וְכֵן רֵאשִׁי תְּבוּת הַפְּסוּק הֵם אוֹתִיּוֹת בְּ"ן אַח"ד שְׁכַל הַלּוֹמֵד זֶה־ר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא בְּן יַחִיד וּמֵי־חֲדָי אֶצֶל הַשֵּׁם יְתַבְּרָה, וְכִידוּעַ דְּבָרֵי הַזֹּהֵר (וַיִּקְרָא בְּהַר דָּף ק"ב ע"א): שֶׁרַק לּוֹמְדֵי הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ הֵם נִקְרָאִים "בְּנִים אֲתֶם לֵה'".

וְיוֹ הַעוֹסֵק בַּחֲכָמַת הַקְּבֵלָה נִקְרָא בְּן לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִשְׁמָתוֹ מְעוֹלָם הָאֲצִילוֹת - בְּלִמּוּד הַפֶּשֶׁט נִקְרָא עֶבֶד.

יִשְׂרָאֵל אֶקְרוּן עֲבָדִים, דְּכַתִּיב עֲבָדֵי הֵם, וְאֶקְרוּן בְּנִים, דְּכַתִּיב בְּנִים אֲתֶם לַהֲשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם. בְּזִמְנָא דִּידְעָה לִּיהִי בַר נֶשׁ לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹרַח כְּלָל, כְּדִין אֶקְרִי עֶבֶד דְּעֶבִיד פְּקוּדָא דְּמֵאֲרִיָּה, וְלִית לִיהִי רֶשׁוֹ לְחַפְּשָׁא בְּגִיזוּי וּבְרוּזִין דְּבִיתֵיה.

בְּזִמְנָא דִּידְעָה לִּיהִי בַר נֶשׁ בְּאַרְח פֶּרְט, כְּדִין אֶקְרִי בְּן רַחֲמֵי דִּילִיָּה, כְּכֵן דְּחַפִּישׁ בְּגִיזוּי, כְּכֵן רְזִין דְּבִיתֵיה וּכְכֵן הָזָה שְׁמַחְפֵּשׁ בְּאוֹרְחוֹת כְּכֵן סוּדוֹת בֵּיתוֹ, דְּרַךְ אֲמַתּוֹ. וְאַף עַל גַּב דְּאֶקְרִי בְּן בְּרָא בּוּכְרָא לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאֵתָא אֲמַר (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל, לֹא יִפּוּק גְּרַמְיָה מִכְּלָלָא דְּעֶבֶד, לְמַפְלַח לְאַבּוּי כְּכֵן פּוֹלְחָנִין דְּאֵינּוּן יִקְרָא דְּאַבּוּי. וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לְכֹל בַּר נֶשׁ לְמַהוּי לְגַבֵּי אַבּוּי בְּן, לְחַפְּשָׁא בְּגִיזוּי וּלְמַנְדַּע רְזִין דְּבִיתֵיה, וְלֹא שְׁתַּדְּלָא אֲבַתְרִיָּהּ כּו'.

זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה דְּהָאֵי בְּן, דְּזָכִי לְאַשְׁתַּדְּלָא לְמַנְדַּע בְּגִיזוּ דְּאַבּוּי, וּבְכֵל רְזִין דְּבִיתֵיה, כְּבָרָא יַחֲדָאֵי דְּאַשְׁלִטִּיָּה אַבּוּי כְּכֵן גְּנּוּזֵי, וְדָא אִיהוּ יִקְרָא דְּשִׁלִּיט עַל כְּלָא, מֵאַן דִּישְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרֵי־תָא, לְמַנְדַּע לִיהִי לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְאֵינּוּן גְּנִיזוּי דִּילִיָּה, אֶקְרִי בְּן לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל חִילֵי שְׁמֵיָא, לִית מֵאַן דִּימְחֵי בִּידֵיה, כְּכֵן שְׁעֵתָא דְּאַצְטְרִיךְ לְמִיעַל לְגַבֵּי אַבּוּי. זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה בְּעֵלְמִין כְּלָהּ כּו'. דָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲכַרְזֵי עֲלוּי כְּכֵן אֵלִין חֲוִילִין וּמִשְׁרִינִין דְּכֵל עֵלְמִין, וּבְכֵל אֵינּוּן רְקוּעִין, אֲוֹדְהֵרוּ בְּפִלְגֵיָא מְהֵימְנָא דְּבִי מִלְכָּא, דְּכֵל גְּנּוּזֵי דְּמֵאֲרִיָּה בִּידֵיה. זַפְּאָה אִיהוּ בְּהָאֵי עֵלְמָא, וּזַפְּאָה אִיהוּ בְּעֵלְמָא דְּאֵתֵי.

מַהֲהוּא יוֹמָא וְלַהֲלָאָה, אֲשְׁתַּמּוּדַע בַּר נֶשׁ, וְאַתְרִשִׁים בְּעֵלְמִין כְּלָהּ. בְּשַׁעֲתָא דְּאַצְטְרִיךְ, כָּל חִילִין וּמִשְׁרִינִין כְּלָהּ אֲוֹדְהֵרוּ לְמַהוּי גְּבִיָּה, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא בְּעֵי אֵלָא אִיהוּ בְּלַחְדוּי. וְקֵלָא אֲתַעַר, יֵאוּת הוּא לְיַחֲדִי לְמַהוּי גְּבִיָּה דִּיחֲדִי, וְלֹא אֲתַעֲסָקָא יַחֲדִי בִּיחֲדִי. (זֶה־ר חֲלָק ג', רַעֲיָא מִהֵמְנָא. דָּף ק"א-ק"ב)

בְּנִים מֵאַרִי קְבֵלָה. (תַּסְקוּי זֶה־ר בְּהַקְדָּמָה דָּף א.)

מִסְטָרָא אוֹרִיָּתָא דְּבְרִיָּאָה אֲתַמַּר בִּישְׂרָאֵל כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים, וּמִסְטָרָא דְּאַצִּילוֹת בְּנִים אֲתֶם לַהֲשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם. (שֵׁם דָּף ה')

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב פי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעפב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניהוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עונו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפילה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארף ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

ויהי רצון שַׁיְעֶשֶׂה הַלִּימוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נַחַת רוּחַ לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ, וְיַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ בְּמַהְרָה, וְעַל יְדוֹ נִזְכֶּה לְפָדוֹת נַפְשֵׁנוּ בְּרַחֲמִים בְּזֶה וּבְבֹא עִם כָּל יִשְׂרָאֵל אַחֲנֵנוּ, שְׂשִׁים וּשְׁמַחִים בְּבִנְיַן עִירָךְ עִם מְשִׁיחַ צְדִיקֵינוּ אָמֵן כֹּן יְהִי רָצוֹן.

בְּבִרְכַת אַהֲבַת הַתּוֹרָה וְלוֹמְדֶיהָ **חֲבָרֵי הַוַּעַד הָעוֹלָמִי לְהַצֵּלֵת עִם יִשְׂרָאֵל** **שָׁעַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי"**

מי שלא למד התורה על פי סוד אף על פי שהשלים עבודתו בתכלית השלמות, הוא רק בבחינת עבד, בבחינת פי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם, שגשמתם מעולם הבריאה ששם הפסא והחיות ואופנים שהם נקראים עבד ואמה, אבל מי שלומד ועובד השם יתברך בפנימיות החכמה בנסתרות התורה ועושה יחודים הוא בבחינת בן וכבן משמש לאביו ולאמו עבודה שלמה, פי נשמתו מעולם האצילות, ועליו נאמר "הבן יקיר לי אפרים" וגו'. (הקדמת מורינו הרב נתן שפירא לפרי עץ חיים).

ויא ונעתיק כאן מאגרת קדש - מספר יזקהל משה דף ל"ז: ואני הדל כתבתי מעט מועיר ואמר והודיע לנו שהכלל בריאת העולם והאדם וכל הברואים בכלל הכל כדי להודיע לנו גדל עז אלקותו וחסדו וגבורתו וממשלתו ותפארתו, כאשר אמר דוד לשלמה בנו "דע את אלקי אביך ועבדהו", שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא ממני שמכיר באלקותו, זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא ויש לו רשות לחפש בגנוי דמלכא והקדוש ברוך הוא משתבח עמו בפמליא שלו בכל יום ודיוקנו נרשם למעלה בין אוהבי דמלכא ומכריזין לפניו הוי זהירין בדיוקנא דפלניא, הקדוש ברוך הוא גזור והוא יש לו רשות לבטל, צדיק מושל ביראת אלקים, מי מושל בי צדיק, ובשעה שהנשמה יורדת בזה עולם השפל משביעים אותה קדם ומראה לה רזי דרזין, אוצרי וגינוזין דמלכא ומשביעין אותה וגוזרין עליה שלא תרדה לעולם אלא כדי לחקר ולדרש ברזין דאורייתא. וגם הוכחתי מפמה מאמרי זהר של הרבי שמעון בן יוחאי נתן רשות והורמנא מהקדוש ברוך הוא ושכינתיה עם כל פמליא שלו בצרוף כל הנשמות דצדיקנא דגן עדן עליון ותחתון לגלות לנו הזהר, פדאיתא בהקדמת תקוני הזהר ע' אנפין קח צנצנת הפן למשמרת עד דרא בתרייתא ויטעמון. בחבורא דילך יפקון ישראל מן גלותא בלא נסיון כלל זיהרא דאימא עלאה משם יצא לעולם חיים ושלום רוא דאורייתא הגאלה וההרות והשמחה ובהתעוררות התחתון אנו מעוררים המקור העליון. עד כאן לשונו. (אור הזוהר עמוד 24).

ויבו קבלה חכמת הקבלה על ידי עסק ישראל ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדיקנו בב"א, כמבואר בספר הזוהר הקדוש. וסימן לדבר: סו"ד במילוי סמ"ך וא"ו דל"ת, גימטריה משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יחיה ויתקיים על ידי זכות לימוד רזין דאורייתא. (קהילות יעקב ערך סוד).

ה' ודאי. וכתוב ואכלת לפני ה'
אלהיך. לפיכך צריך שיהיה
שלחנו בחל ערוף ולא ערוף,
וביום שבת צריך תוספת שנוי
אחר למעלה.

שנית - נטילת ידים קדם אכילה,
מה הטעם? משום שאכילה
צריכה נקיות, כמו שמלאכי
השרת למעלה. שכן אמר רב
המנונא סבא, מהו שכתוב (תהלים
עח) לחם אבירים אכל איש -
הלחם שמלאכי השרת אוכלים.
מה יוצא מזה? אלא מה מלאכי
השרת אוכלים בקדשה ובטהרה
ובנקיות - אף ישראל פן צריכים
לאכל בקדשה ובטהרה, שכתוב
(ויקרא יא) והתקדשתם. אלו מים
ראשונים. והייתם קדשים - אלו
מים אחרונים. פי קדוש - זה שמן
טוב. אני ה' - זו ברפת המזון.

וכך אומרים. והתקדשתם, שכל
האוכל בקדשה ובטהרה
ובנקיות, נדמה למלאכי השרת
שהם קדושים ושכתוב פי קדוש
אני ה', מלמד שצריך פונה
בברפת המזון.

וכך האוכל בלא נטילת ידים,
אכילתו טמא. והשכינה מה היא
אומרת? (משלי כג) אל תלחם את
לחם רע עין ואל תתאו
למטעמתי. מה הטעם? משום
שיש מדת פרענות בעולם, ושמו
עין הרע. וכל האוכל בלא נטילת
ידים, אותה המדה של פרענות
שורה עליו. וכל אותו המאכל
שלה הוא נקרא לחם רע עין.

שכן אמר רב המנונא סבא, שתי
מדות עומדות על שלחנו של
אדם, אחת מדת טוב, ואחת מדת
רע. כשהאדם מקדש ידיו ומברך,
מדת טוב אומרת: זהו שלחנו של
הקדוש ברוך הוא. ומניחה ידה
על ראשו ואומרת לו: עבדי אתה,
עבדו של מקום אתה, כמו

לפני ה' אלהיך. לפיכך צריך שיהיה שלחנו
בחול ערוף ולא ערוף, וביום שבת, צריך
תוספת שינוי אחר למעליותא.

התנינא, נטילת ידים קודם אכילה. מאי טעמא.
בגין דאכילה אצטריך נקיות, כגוונא
דמלאכי השרת לעילא. דהכי אמר רב המנונא
סבא, מאי דכתיב, (תהלים עח כה) לחם אבירים אכל
איש. לחם דמלאכי השרת אוכלים.

למאי נפקא מניה. אלא מה מלאכי השרת
אוכלים בקדושה ובטהרה ובנקיות, אף
ישראל פן צריכין לאכול בקדושה ובטהרה.
דכתיב, (ויקרא יא מד) והתקדשתם, אלו מים
ראשונים. והייתם קדושים, אלו מים
אחרונים. פי קדוש, זה שמן טוב. אני ה', זו
ברפת המזון.

והכי אמרי. והתקדשתם, דכל האוכל בקדושה
ובטהרה ובנקיות, נדמה למלאכי השרת
שהם קדושים. ודכתיב, פי קדוש אני ה',
מלמד, שצריך פונה בברפת המזון.

וכך האוכל בלא נטילת ידים, אכילתו טמא.
ושכינתא מה היא אומרת. (משלי כג ו) אל
תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמתי.
מאי טעמא. בגין דיש מדת פורענות בעולם,
ושמו עין הרע. וכל האוכל בלא נטילת ידים,
אותה המדה של פורענות שורה עליו. וכל
אותו המאכל שלה, הוא נקרא לחם רע עין.

דהכי אמר רב המנונא סבא, שתי מדות
עומדות על שלחנו של אדם, אחת
מדת טוב, ואחת מדת רע. כשהאדם מקדש
ידיו ומברך, מדת טוב אומרת, זהו שלחנו
של הקדוש ברוך הוא, ומנחא ידה על ראשו,
ואומרת לו, עבדי אתה. עבדו של מקום אתה.

כָּמָה דַּאתְ אָמַר, (ישעיה מט ג) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

וּבְשָׂאִין אָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת יָדָיו וְאוֹכֵל. מִדַּת רַע אוֹמְרָת, זֶה שְׁלִי הוּא. מִיַּד שׁוֹרָה עָלָיו וּמְטַמְּאָה אוֹתוֹ, וּמֵאֲכָלוֹ נִקְרָא לְחֵם רַע עֵיִן.

עוֹבְדָא הָוֵה בְּבָבֶל, בַּחַד בַּר נֶשׁ דְּזַמִּין הֵהוּא מְסַפִּינָא לְמִיכַל, חָמָא לִיהַ דְּלֹא נָטַל יָדָיו וְאָכִיל. הֵהוּא מְסַפִּינָא קָם מִפְתּוֹרָא וְאָזִיל לִיהַ, קַרְיִינָה, וְאָמַר לִיהַ תִּיב בְּקִיּוּמָךְ וְאָכִיל. אָמַר לִיהַ, חֶסֶם וְשְׁלוֹם דְּאָכִיל אָנָּא עִמָּךְ, דְּעַלְיָךְ פְּתִיב, אַל תִּלְחֶם אֶת לְחֶם רַע עֵיִן וּגּוֹ,

וְלֹא עוֹד אֵלָּא שְׂמַאֲכְלָךְ טַמָּא. וּכְתִיב, (ויקרא יא מג) וְלֹא תִטְמְאוּ בְהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. דְּכָל מֵאֵן דְּשַׂרְיָא עָלֵיהַ רוּחַ רַע עֵיִן, מְקַבֵּל טוּמְאָה סְתוּמָּה, דְּלִית לָהּ פְּתִיחוּ כְּלָל. אֶתָּא עוֹבְדָא קָמֵי רַבָּנָן, וַיִּהְיֶה לִיהַ לְהֵהוּא מְסַפִּינָא מְאָה זַוְיָי.

בְּכַה רַבֵּי חַגִּי, וְאָמַר, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּמַצּוֹת. וּמַה מְסַפִּינָא, דִּהְוָה כְּפִיִן, וְעַצִּיר מְעוּי, וְנִטְר גְּרַמְיָה, וְלֹא חִיִּישׁ אֵלָּא לִיקְרָא דְמַרְיָה. (ד' ט' קו ע"א) כָּמָה אַגְר טַב זַמִּין לְמֵאֵן דְּלַעֲן בְּאוֹרֵייתָא. תְּלִיתָאָה, לְנִטְלָא יְמִינָא בְּשִׂמְלָא. בְּגִיִן דִּימִינָא אֵית לִיהַ שְׂבַחָא עַל שְׂמַאלָא בְּכָלָא, וְאַצְטְרִיךְ לְנִטְלָא לְיְמִינָא בְּשִׂמְלָא, וְלִשְׂמָשָׂא לִיהַ. דְּהָא יְמִינָא דְבַר נֶשׁ, כְּגוֹנוֹנָא עֵילְאָה, לְמַהוּי לִיהַ שְׂבַחָא עַל שְׂמַאלָא.

דְּאוֹרֵייתָא בְּיְמִינָא אֶתִּיבָהִית. דְּכְתִיב, (דברים לג ב) מִימִינוֹ אֵשׁ דַּת לְמוֹ. (תהלים קיח טז)

שְׂנַאֲמַר (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. וּבְשָׂאִין אָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת יָדָיו וְאוֹכֵל, מִדַּת רַע אוֹמְרָת: זֶה שְׁלִי הוּא! מִיַּד שׁוֹרָה עָלָיו וּמְטַמְּאָה אוֹתוֹ, וּמֵאֲכָלוֹ נִקְרָא לְחֵם רַע עֵיִן. מַעֲשֵׂה הָיָה בְּבָבֶל, בְּאִישׁ אֶחָד שְׂזַמֵּן אוֹתוֹ הָעֵנִי לְאָכֵל. רָאָה אוֹתוֹ שְׂלֵא נָטַל יָדָיו וְאָכֵל. אוֹתוֹ הָעֵנִי קָם מִהַשְׁלַחַן וְהִלֵּךְ לוֹ. קָרָא לוֹ וְאָמַר לוֹ: שֵׁב בְּמִקוּמָךְ וְאָכֵל! אָמַר לוֹ: חֶסֶם וְשְׁלוֹם שְׂאֲנִי אֲכַל עִמָּךְ, שְׂעַלְיָךְ כְּתוּב (משלי כג) אַל תִּלְחֶם אֶת לְחֵם רַע עֵיִן וְכוּי, וְלֹא עוֹד, אֵלָּא שְׂמַאֲכְלָךְ טַמָּא, וְכְתוּב (ויקרא יא) וְלֹא תִטְמְאוּ בְהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. שְׂכַל מִי שְׂשׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ רַע עֵיִן, מְקַבֵּל טַמְאָה סְתוּמָּה, שְׂאֲיִן לָהּ פְּתִיחוֹת כְּלָל. כַּאֲ הַמַּעֲשֵׂה לְפָנֵי חֲכָמִים, וְנִתְנוּ לְאוֹתוֹ הָעֵנִי מְאָה זַוְיָים.

בְּכַה רַבֵּי חַגִּי וְאָמַר, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל! אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבְמַצּוֹת! וּמַה הָעֵנִי, שְׂהִיָּה רַעֲב, וְעַצִּר מְעִי, וְשִׁמְר עַצְמוֹ, וְלֹא חֲשַׁשׁ אֵלָּא לְכַבוֹד אַדוּנוֹ - כָּמָה שְׂכַר טוֹב עֲתִיד לְמִי שְׂעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה.

הַשְׂרִישִׁית - לְטַל יְמִין בְּשִׂמְלָא, מְשׁוּם שְׂהֵימִין יֵשׁ לוֹ שְׂבַח עַל הַשְׂמַאל בְּכָל, וְצָרִיךְ לְטַל אֶת הַיְמִין בְּשִׂמְלָא וְלִשְׂמָשׁ אוֹתוֹ, שְׂהֵי הַיְמִין שֶׁל הָאָדָם כְּגוֹן עַלְיוֹן, לְהִיּוֹת לוֹ שְׂבַח עַל הַשְׂמַאל.

שְׂהַתּוֹרָה נִתְנָה בְּיְמִין, שְׂכְּתוּב (דברים לג) מִימִינוֹ אֵשׁ דַּת לְמוֹ. וְכְתוּב (תהלים קיח) יְמִין ה' רוּמְמָה יְמִין ה' עוֹשֵׂה חֵיל. וְעַל זֶה, כְּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגַבְר יִשְׂרָאֵל.

וּכְתִיב, יְמִין ה' רוּמְמָה יְמִין ה' עוֹשֵׂה חֵיל. וְעַל דָּא, (שמות יז יא) כְּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגַבְר יִשְׂרָאֵל.

לְקַדְּשׁ יָדָיו, צָרִיף הַשְּׂמַאל לְקַדְּשׁ אֶת הַיָּמִין. הִכְהֵן שְׁעוּלָה לְדוֹכֵן, מִמֵּי נוּטֵל יָדָיו? הָוּה אוֹמֵר מַלְוִי, שֶׁהוּא מַצֵּד הַשְּׂמַאל, שֶׁהוּא מְשַׁמֵּשׂ אֶת הִכְהֵן הַעוּלָה לְדוֹכֵן לְהִיּוֹת יָמִין כְּרְאוּי וְלִהְתְּקַדְּשׁ מִתּוֹף הַשְּׂמַאל. אַף כָּאֵן גַּם, הַיָּמִין לֹא צָרִיף לְהִתְקַדְּשׁ אֶלָּא מִתּוֹף הַשְּׂמַאל.

וְעוֹד, צָרִיף לְטַל אֶת כָּל פְּרָקֵי הַיָּד. אַרְבַּעַה עֶשֶׂר פְּרָקִים הֵם, שְׁנֵיקְרָאִים י"ד, וְזֶה הוּא כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְהָ רַב הַמְנוּנָא סָבָא בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל אֶלְפָּא בִּיתָא רֵאשׁ וְסוֹף, שְׁנֵיקְרָאִים א"ת ב"ש. וְכָל אוֹתָם י"ד הַפְּרָקִים, בְּסוּד שֶׁל אֶלְפָּא בִּיתָא, מִתּוֹף ה' וּמַעְלָה, וְנִקְרָאִים י"ד פְּרָקִים. וְי"ד עוֹבְדִים לִי"ד, לְהִיּוֹת כָּלֵל שֶׁל יָמִין בְּשְׂמַאל, וְהַשְּׂמַאל בַּיָּמִין, וְעַל זֶה נְטִילַת יָדִים, לְהַכְלִיל זֶה עִם זֶה.

רְבִיעִית - שְׁצָרִיף לְהַגְבִּיחַ יָדָיו בְּשַׁעַה שְׁמִכְרָף לְאַחַר נְטִילָה, וַיְקַדְּשׁ יָדָיו, שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים קלד) שָׂאוּ יָדֵיכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת ה'.

מָה הַטַּעַם?

מִשּׁוֹם שֶׁהָאֲצָבָעוֹת הֵן דְּיוֹקֵן עֲלִיּוֹן. הָאֲצָבָעוֹת הֵן חֲמֵשׁ. אַרְבַּע אֲצָבָעוֹת שֶׁהֵן מִחִבְרוֹת יָחַד, וְשׁ כְּהֵן שְׁלִשָּׁה פְּרָקִים בְּכָל אַחַת, שֶׁהֵן סוּד שֶׁל דְּיוֹקֵן הַמְּרַכְבָּה הַעֲלִיּוֹנָה. שְׁהָרִי הַמְּרַכְבָּה הַקְּדוּשָׁה הִיא אַרְבַּע, וְהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּרָקִים, וְעַל כֵּן שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ שֶׁל אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת, שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה אוֹתִיּוֹת הוּא. וְזֶהוּ שֵׁם הַמְּפָרֵשׁ בְּאוֹתִיּוֹתָיו, הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּרָקִים, כָּל פְּרָק וּפְרָק נִקְרָא אוֹת. אֲצָבָע יִתְרָה שְׁנֵיקְרָאֵת גּוֹדֵל, שֶׁהִיא חוּץ מֵהֶם, וַיֵּשׁ בָּהּ שְׁנֵי פְּרָקִים. אוֹתָם שְׁנֵי הַפְּרָקִים, שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת טְמִירוֹת בְּשְׁתֵּי דְרָגוֹת

לְקַדְּשׁ יָדָיו, אֲצָטְרִיף שְׂמַאלָא לְקַדְּשׁ לְיָמִינָא. כִּהֵן שְׁעוּלָה לְדוֹכֵן, מִמֵּי נוּטֵל יָדָיו, הָוּי אוֹמֵר מַלְוִי, דְּאִיהוּ מְסִטֵר שְׂמַאלָא, דְּאִיהוּ מְשַׁמֵּשׁ לְכִהֵן הַעוּלָה לְדוֹכֵן, לְמִיּהוּי יָמִינָא כְּדָקָא יָאוֹת, וְלִאֲתִיקְדְּשׁ מִגּוֹ שְׂמַאלָא. אוֹף הָכִי נִמְי הָכָא, יָמִינָא לֹא בְעֵי לְאֲתִיקְדְּשׁ אֶלָּא מִגּוֹ שְׂמַאלָא.

הוּ, אֲצָטְרִיף לְנִטְלָא כָּל פְּרָקִין דְּיָד. אַרְבַּעַה סְרֵי פְּרָקִין אֵינּוּן, דְּאִיקְרוּן י"ד, וְדָא אִיהוּ (שְׁמוֹת יז טז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה, כְּמוֹ דְּאוֹקְמִיָה רַב הַמְנוּנָא סָבָא, בְּאַתּוּוֹן דְּאֶלְפָּא בִּיתָא, רִישָׁא וְסִיפָא, דְּאִקְרִי א"ת ב"ש. וְכָל אֵינּוּן י"ד פְּרָקִין, בְּרִזָּא דְּאֶלְפָּא בִּיתָא, מִגּוֹ ה' וְלַעֲלִיא, וְאִיקְרִי י"ד פְּרָקִין. וְי"ד פְּלַחִין לִי"ד, לְמִיּהוּי כָּלֵל דְּיָמִינָא בְּשְׂמַאלָא, וְשְׂמַאלָא בְּיָמִינָא. וְעַל דָּא נְטִילַת יָדִים, לְאֲכַלְלָא דָּא בְּדָא.

רְבִיעִיָּא, דְּצָרִיף לְהַגְבִּיחַ יָדָיו בְּשַׁעַה דְּמִכְרָף, לְאַחַר נְטִילָה, וַיְקַדְּשׁ יָדָיו. דְּכַתִּיב, שָׂאוּ יָדֵיכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֶת ה', מֵאִי טַעַמָּא.

בְּגִין דְּאֲצָבָעוֹן אֵינּוּן דְּיוֹקְנָא עֵילְאָה. אֲצָבָעוֹן אֵינּוּן חֲמֵשׁ, אַרְבַּע אֲצָבָעוֹן דְּאֵינּוּן מְחוּבְרִים כְּחֵדָא, אִית בְּהוּ תְּלַת פְּרָקִין בְּכָל חֵדָא, דְּאֵינּוּן רִזָּא דְּדְיוֹקְנָא דְּרִתִּיכָא עֵילְאָה. דְּהָא רִתִּיכָא קְדִישָׁא אִיהִי אַרְבַּע, וְאֵינּוּן תְּרִיסַר פְּרָקִין. וְעַל דָּא שֵׁם הַמְּפוֹרֵשׁ דְּאַרְבַּע אַתּוּוֹן, תְּרִיסַר אַתּוּוֹן אִיהוּ. וְדָא הוּא שֵׁם הַמְּפוֹרֵשׁ בְּאוֹתִיּוֹתָיו, אֵינּוּן תְּרִיסַר פְּרָקִין, כָּל פְּרָק וּפְרָק אוֹת אִקְרִי.

אֲצָבָע יִתְרָה דְּאֲתִקְרִי גּוֹדֵל, דְּאִיהוּ חוּץ מִיָּמִינָהּ, וְאִית בֵּיהּ תְּרִין פְּרָקִין, אֵינּוּן תְּרִין פְּרָקִין, תְּרִין אַתּוּוֹן טְמִירִין, בְּתִרִין דְּרָגִין

עליונות טמירות. השבח של כלם הם.

והמפתח של כלם למעלה, אל אותו הטמיר שאינו מתגלה, ואלו הפרקים כלם זקופים אל אותו הטמיר לאחר שמתקדשים, משום שכלם מתברכים ממנו.

ועכשו, כיון שהתקדשו, צריך לזקף את האצבעות למעלה, להעיר אותם הפרקים העליונים הקדושים (שהסתתרו). ועל כן, ה' אצבעות וי"ד הפרקים שיש בהן - הרי תשעה עשר. ובי' פרקים עליונים - הרי עשרים ואחד בזרוע הימין, כנגד אהיה שחשבונו עשרים ואחת. וכן ביד שמאל עשרים ואחד, כנגד אהיה שחשבונו עשרים ואחת. ועל זה אהיה אשר אהיה.

והסוד, אהי"ה רא"ש אהיה. אש"ר הפכו רא"ש. ועל זה אמר (דברים כט) ראשיכם שבטיכם. ראשיכם - זרוע ימין. שבטיכם - זרוע שמאל.

החמישית - שצריך לברך בכונה, כמו שאמרנו, כדי לעורר ברכות למעלה, בדיוקן של האצבעות. הששית - לתת מאותו המאכל לעני, שזהו פראוי. ומצוה מן המבחר לתת מאותו המאכל שהוא אוכל, מפל המשפרים שהוא תאב, שהרי הקדוש ברוך הוא נהנה מאותו המזון שהוא נותן לעני, משום שאותו המאכל שהוא נותן, עושה נחת לנפש העני הזה, ומשמח אותו.

השביעית - לברך ברפת המוציא על הלחם. שפך אמר רב המנונא סבא, שבע ארצות הן, וכלם מדורים למטה. ומפלן לא התרצה הקדוש ברוך הוא אלא בתבל הזו. וככלן לא היו מאותם שבעה מינים אלא בתבל הזו.

עילאין טמירין, שבחא דכולהו אינון. ומפתחא דכולהו לעילא, לגבי ההוא דטמיר דלא אתגלייא, ואלין פרקין, כולהו זקיפין לגבי ההוא טמירא, לבתר דאתקדשי. בגין דכולהו אתברכאן מיניה.

והשתא כיון דאתקדשי, אצבען אצטריך לזקפא לון לעילא, לאתערא אינון פרקין עילאין קדישין (דאתמרו). ועל דא, ה' אצבען וי"ד פרקין דאית בהון, הרי י"ט. ותרין פרקין עילאין, הרי כ"א בזרוע ימין, כנגד אהיה שחשבונו כ"א. וכן ביד שמאל כ"א, כנגד אהי"ה שחשבונו כ"א. ועל דא אהי"ה אשר אהי"ה.

ורזא, אהיה רא"ש אהיה. אש"ר הפכו רא"ש. ועל דא אמר, (דברים כט ט) ראשיכם שבטיכם. ראשיכם, זרוע ימין. שבטיכם, זרוע שמאל.

חמישאה, דצריך לברכא בכונה, כמה דאמרן. בגין לאתערא ברכאן לעילא, בדיוקנא דאצבען. שתיתאה, למיהב מההוא מיכלא למספנא, דדא איהו פדקא יאות. ומצוה מן המובחר, למיהב מההוא מיכלא דאיהו אכיל, מפל שופרי דאיהו תאיב. דהא קודשא בריך הוא אתהני מההיא מזונא דאיהו זיהב למספנא, בגין דההוא מיכלא דאיהו זיהב, עבדא נייחא לנפשא דהאי מספנא, וחדי ליה.

שביעאה, לברכא ברפת המוציא על נהמא. דהכי אמר רב המנונא סבא, שבע ארצות נינהו, וכולהו מדורין לתתא. ומפלהו לא אתרעי קודשא בריך הוא, אלא בתבל דא. ובכולהו לא הוה מאינון שבעה מינין, אלא בתבל דא.

ובבִּרְיָן נֹתֵן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כֹּל
הַעֲשׂוּבִים וְכֹל יְבוּלֵי הָאָרֶץ בְּיַד
מְמַנִּים, פָּרֹט לָאֵלוּ שְׁבַעַת
הַמִּינִים, לֶחֶם שֶׁל מֵאֵכֶל בְּנֵי
הָאָדָם. וּמִשׁוּם כֶּף צָרִיף לְדַקְדַּק
בַּה"א שֶׁל הַמוֹצֵיא, שֶׁהָרִי הַלֶּחֶם
נִמְסָר בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיַדֵי הַמְמַנִּים,
וְהוּא שְׁמוֹצֵיא אוֹתוֹ וְלֹא אַחֵר,
וְלִכֵּן ה' מוֹצֵיא, וְלֹא מוֹצֵיא.

הַשְּׂמִינִית - שְׁלֹא יִהְיֶה גִרְגָּרָן
וּבִלְעָן, אֲלֵא כְּמִי שְׂאוּכֵל לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ. שְׂאִין הַבְּרָכָה שׁוֹרָה
בְּמַעְיו שֶׁל אוֹתוֹ שְׁנֹמָצָא בִלְעָן,
אֲלֵא בְּאוֹתוֹ שְׁלֹא נִמְצָא בִלְעָן.
וְהַבִּלְעָן הוּא כְּמוֹ עֵשׂוֹ, שֶׁכְּתוּב
(בראשית כה) הַלְעִיטֵנִי נָא מִן הָאָדָם
הָאָדָם הַזֶּה, דֶּרֶךְ הַלְעָטָה. מָה
הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהִנָּחַשׁ הָרַע
שְׂרׁוּי בְּמַעְיוֹ, וְלֹא יִשְׁבַּע. וְלֹא
עוֹד, אֲלֵא שְׁנֹקְרָא רָשָׁע, שֶׁכְּתוּב
(משלי יג) וּבִטָּן רָשָׁעִים תִּחְסָר.
מִשׁוּם כֶּף צָרִיף לְאָכֵל בְּנַחַת עַל
שְׁלִחְנוֹ, כְּמִי שִׁיּוֹשֵׁב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.
תְּשׁוּעִית - שִׁיְהִיָּה עַל שְׁלִחְנוֹ
דְּבָרֵי תוֹרָה, שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ, שְׁלַחַן
שְׂאִין בּוֹ דְּבָרֵי תוֹרָה, הָרִי הוּא
כְּמִי שְׂאוּכֵל מִזְבְּחֵי מֵתִים. זוֹ
עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁכְּתוּב (ישעיה כח) כִּי
כֹּל שְׁלַחְנוֹת מְלֹאוּ קִיא צֹאָה בְּלִי
מְקוֹם. עֲבוּדָה זָרָה נִקְרָאת קִיא
צוֹאָה.

מִשׁוּם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְחַלֵּק
חֲלָקִים בְּכָל יוֹם וּבְכָל לַיְלָה
מְזוֹנוֹת לְעוֹלָם, לְעֵלְיוֹנִים
וְלַתְּחִתּוֹנִים. בְּלִיָּה - לְאוֹתָם
הַמְּלֹאכִים הַמְמַנִּים עַל מְקוֹמָם,
וְשׁוֹלְטִים בְּלִיָּה, אוֹכְלִים בְּלִיָּה,
כְּמוֹ שְׂנֵאָמֵר (משלי לא) וַתִּקֶּם בְּעוֹד
לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וַחֵק
לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

בַּיּוֹם - לְאוֹתָם הַמְּלֹאכִים הַמְמַנִּים
עַל מְקוֹמָם וְשׁוֹלְטִים בַּיּוֹם, מְחַלֵּק
לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזוֹן
בַּיּוֹם. כִּיּוֹן שְׁחַלֵּק לָהֶם,

וּבְבִרְיָן יִהְיֶה קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא כֹּל עֲשׂוּבִין,
וְכֹל יְבוּלֵי אֶרֶצָא, בְּיַד מְמַנָּן, בַּר
מֵאֵלִין שְׁבַעַת הַמִּינִין, נִהְמָא דְּמִיכְלָא דְּבַנֵּי
נָשָׂא. וּבְגִינֵי כֶּף אֶצְטְרִיף לְדַקְדַּק בַּה'
דְּהַמוֹצֵיא, דְּהָא נִהְמָא בְּיָדֵיהּ אֶתְמָסֵר, וְלֹא
בְּיָדָא דְּמְמַנָּן. וְאִיהוּ דְּאִפִּיק לֵיהּ, וְלֹא אֶחְרָא.
וְעַל דָּא הַמוֹצֵיא, וְלֹא מוֹצֵיא.

תְּמִינָאָה, דְּלֹא יִהְיֶה גִרְגָּרָן וּבִלְעָן, אֲלֵא כְּמֵאן
דְּאָכִיל קַמֵּי מֶלְכָא. דְּבִרְכַתָּא לֹא
שְׂרִיָּא בְּמַעְוֵי דְּהַהוּא דְּאֶשְׁתַּפַּח בִּלְעָן, אֲלֵא
בְּהַהוּא דְּלֹא אֶשְׁתַּפַּח בִּלְעָן. וּבִלְעָן אִיהוּ
כְּעֵשׂוֹ, דְּכַתִּיב, (בראשית כה ל) הַלְעִיטֵנִי נָא מִן הָאָדָם
הָאָדָם הַזֶּה, אוֹרַח הַלְעָטָה. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין
דְּחֻוּיָּא בִּישָׂא שְׂרִיא בְּמַעְוֵי, וְלֹא יִשְׁבַּע. וְלֹא
עוֹד, אֲלֵא דְּאִיקְרֵי רָשָׁע. דְּכַתִּיב, (משלי יג כה) וּבִטָּן
רָשָׁעִים תִּחְסָר. בְּגִין דָּא בְּעֵי לְמִיכָל בְּנַחַת עַל
פְּתוּרִיָּה, כְּמֵאן דִּיתִיב קַמֵּי מֶלְכָא.

תְּשׁוּעָאָה, לְמִיְהוּי עַל פְּתוּרִיָּה דְּבָרֵי תוֹרָה.
דְּהָא תְּנִינָן, שׁוֹלְחָן דְּלִית בֵּיהּ דְּבָרֵי
תוֹרָה, הָרִי הוּא כְּמֵאן דְּאָכֵל מִזְבְּחֵי מֵתִים, דָּא
עֲבוּדָה זָרָה. דְּכַתִּיב, (ישעיה כח ח) כִּי כֹּל שְׁלַחְנוֹת
מְלֹאוּ קִיא צֹאָה בְּלִי מְקוֹם. עֲבוּדָה זָרָה אִיקְרֵי
קִיא צוֹאָה.

בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא פְּלִיג חוֹלְקִין בְּכָל
יוֹמָא וּבְכָל לַיְלִיא, מְזוֹנִין לְעֵלְמָא,
לְעֵלְאִי וְלַתְּתַאִי. בְּלִיָּיא, לְאִינוֹן מְלֹאכִין
דְּמְמַנָּן עַל הַדּוּכְתִּיָּהוּ, וְשְׁלִיטֵי בְּלִיָּיא, אֲכָלִי
בְּלִיָּיא, כְּמָה דְּאֶתְ אִמֵּר, (משלי לא טו) וַתִּקֶּם בְּעוֹד
לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וַחֵק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.

בִּימָמָא, לְאִינוֹן מְלֹאכִין דְּמְמַנִּין עַל הַדּוּכְתִּיָּהוּ,
וְשְׁלִיטֵי בִּימָמָא, פְּלִיג לִוְן קוֹדֶשׁא
בְּרִיף הוּא מְזוֹנָא בִּימָמָא. כִּיּוֹן דְּפְלִיג לִוְן,
לְבַתְרִיָּהוּ, פְּלִיג לְכָל בְּנֵי עֵלְמָא דָּא.

לאחר־יהם מחלק לכל בני העולם הזה.

כָּרְא אֹתָם הַמְּלָאכִים שְׁלֹמְעָלָה, בְּעוֹדָם אוֹכְלִים מְזוֹנָם, כָּלֵם מוֹדִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְנַשְּׂאִים אֶת אֲדוֹנָם, וְאַחַר כֵּן אַף כֵּן. כְּמוֹ זֶה יִשְׂרָאֵל לַמָּטָה, צָרִיף לָהֶם בְּגוֹן הַזֶּה מִמַּשׁ, לְהִיּוֹת חֲבָרִים עִמָּהֶם. הַעֲשִׂירִית - מִיָּם אַחֲרוֹנִים, שֶׁהֵם חוֹבָה, לְהַעֲבִיר הַזְּהֻמָּה הַרְעָה מִמֶּנּוּ, וְלַתַּת חֶלֶק לְצַד הַרְעָה מֵאוֹתָהּ זְהֻמָּה שְׁעַל יְדוֹ, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִמְצָא אֵלָיו מְקַטְרָג.

שְׁשֻׁנָּנוּ, מְדָה טוֹבָה נְטִלָה אוֹתוֹ הַרְצוֹן וְהַכְּפָנָה שֶׁל נְטִילַת יָדִים, וְהַמוֹצֵיא, וּבִרְכַּת הַנְּהַנִּין, וּבִרְכַּת הַמְּזוֹן. מְדָה רְעָה נְטִלָה אוֹתָהּ זְהֻמָּה שֶׁל יָדִים בְּמִיָּם אַחֲרוֹנִים, וּבְזֶה יִפְרֹד מִמֶּנּוּ, (וְלֹא מְקַטְרָג עֲלֵיו) וּבְזֶה נוֹטֵל חֶלְקוֹ.

וְעַל זֶה כְּתוּב, (רות ג) וַיֹּאכַל בַּעַז וַיֵּשֶׁת וַיֵּיטֵב לָבוֹ, שֶׁכָּרִיף עַל מְזוֹנוֹ, וְשִׁמַּח אוֹתוֹ הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא לָב, אוֹתוֹ הֵלֵב שֶׁצָּרִיף לָב וְרִצוֹן שֶׁל אָדָם.

וּמִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה, וּמִקְבֵּל אוֹתָם אוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא חוֹבָה, וּבְאוֹתָם הַמֵּיָם נְחָה דַּעְתּוֹ. מִשׁוֹם שִׁשְׁתֵּי הַדְּרָגוֹת הַלְלוֹ, אַחַת נִקְרָאת זְכוּת, וְאַחַת נִקְרָאת חוֹבָה. וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁל זֶה פּוֹתְחִים לְזְכוּת, וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁל זֶה פּוֹתְחִים לְחוֹבָה, וְנִדְוָנִים לְחוֹבָה. וְעַל זֶה, מִיָּם אַחֲרוֹנִים הֵם הַחֲלָקִים שֶׁל חוֹבָה, שֶׁנֶּהְיָה מְדָה. וְסוּד יָפָה.

בוֹם שֶׁל בְּרָכָה צָרִיכָה עֲשָׂרָה דְבָרִים, כְּמוֹ שֶׁהֲעִירוּ בָהֶם חֲכָמִים. בְּרַכַּת הַמְּזוֹן בְּשִׁלְשָׁה צָרִיף כּוֹס. שֶׁלֹּא בְּשִׁלְשָׁה - אֵין צָרִיף כּוֹס. מָה הַטַּעַם? שֶׁכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה אֵין מִתְּבַרְכֵת אֲלֵא בְּשִׁלְשָׁה, וּמִשְׁלֵשָׁה וּלְמַעְלָה. הִנֵּה פְחוֹת מִשְׁלֵשָׁה - לֹא.

כָּרְא אֵינוֹן מְלֹאכִין דְּלַעֲיָלָא, בְּעוֹד דְּאָכְלִי מְזוֹנֵייהוּ, כּוֹלְהוּ מְשַׁבְּחִין וּמוֹדִין וּמְנַשְּׂאִין לְמֵאֲרִיהוֹן, וּלְבַתֵּר אוֹף הָכִי. כְּגוֹוֹנָא דָּא יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, אַצְטְרִיף לְהוֹן כְּהֵאִי גוֹוֹנָא מִמַּשׁ, לְמַהוּי חֲבָרִים בְּהַדְרֵייהוּ.

עֲשִׂירָאָה, מִיָּם אַחֲרוֹנִים, דְּאֵינוֹן חוֹבָה, לְאַעֲבָרָא זוֹהֵמָא בִּישָׂא מִיָּנִיָּה, וּלְמִיָּהֵב חוֹלְקָא לְסִטְרָא בִּישָׂא מַהֵהוּא זוֹהֵמָא דְּעַל יְדוּי. בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּפַּח מְקַטְרָגָא לְגַבִּיָּה. דְּתַנְיָן, מְדָה טוֹבָה נְטִלָה הֵהוּא רְעוּתָא וְכוּנָה דְּנוֹטִילַת יָדִים, וְהַמוֹצֵיא, וּבִרְכַּת (דף טו) הַנְּהַנִּין, וּבִרְכַּת מְזוֹנָא. מְדָה רְעָה, נְטִלָה הֵהוּא זוֹהֵמָא דְּיָדִים בְּמִיָּם אַחֲרוֹנִים, וּבְדָא יִתְפָּרֵשׁ מִיָּנִיָּה, (ס"א וְלֹא מְקַטְרָגָא עֲלֵיהּ) וּבְדָא נְטִילַת חוֹלְקִיָּה.

וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיֹּאכַל בַּעַז וַיֵּשֶׁת וַיֵּיטֵב לָבוֹ, דְּכָרִיף עַל מְזוֹנֵיהּ, וְחֵדִי לְהֵהוּא אֲתֵר דְּאִקְרִי לָב, הֵהוּא לָב דְּבָעֵי לְבָא וְרְעוּתָא דְּאֵינוֹשׁ.

וּמִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה, וְקַבִּיל לוֹן הֵהוּא דְּאִקְרִי חוֹבָה, וּבְאֵינוֹן מִיָּם נִיִּחָא דַּעְתִּיָּה. בְּגִין דְּתַרִּין דְּרָגִין אֵלִין, חֵד אִקְרִי זְכוּת, וְחֵד אִקְרִי חוֹבָה. וְכָל מְלִין דְּדָא פְתַחֲזִין לְזְכוּת, וְכָל מְלִין דְּדָא פְתַחֲזִין לְחוֹבָה, וְאֵתְדַנּוּ לְחוֹבָה. וְעַל דָּא, מִיָּם אַחֲרוֹנִים אֵינוֹן חוֹלְקִין דְּחוֹבָה, דְּאֵתְהֵי מַהֵאִי. וְרָזָא שְׁפִיר.

בוֹם שֶׁל בְּרָכָה צָרִיף עֲשָׂרָה דְבָרִים, כְּמָה דְּאֵתְעָרוּ בְּהוּ רַבְּנָן. בְּרַכַּת הַמְּזוֹן בְּשִׁלְשָׁה, צָרִיף כּוֹס. שֶׁלֹּא בְּשִׁלְשָׁה, אֵין צָרִיף כּוֹס. מֵאִי טַעְמָא, דְּכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, אֵינוֹ מִתְּבַרְכֵת אֲלֵא בְּשִׁלְשָׁה, וּמִשְׁלֵשָׁה וּלְמַעְלָה. הֵא פְחוֹת מִשְׁלֵשָׁה, לֹא.

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר התפלה זו בכנינת הלב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְמִים בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבְרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוֹמַם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוּנוֹ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֶיהָ וּמַיִם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוַעְתָּה מִהֲרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיֵטָאֵל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלָמוּד וְלַהֲגוֹת בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נטו, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשְׁעֵ בַעֲקֵב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אֲמֹר יִהְיֶה רִחְמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיִּים בְּנוֹ הַנְּבִיאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבְרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתַּ מִשָּׁה רִעִיא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִישׁוּעָתֶךָ בְּאֲמוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֵיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו"ד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלְּךָ רַחֲמֵנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוֹבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנֶה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתֶם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנֵם לְשִׁירֵם וְלִזְמֹרֵם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לְיִרְאָה וְלֵאחֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת).

הַקְּדִישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוֹרֵם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשִׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשִׁמָּה. מְלִכְד מַה שְׁמַצִּיל אֶת הַנְּפִטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנִם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי הַחַיִּים שְׁתַּב לִזְמֵר כְּכֵל לֵיל שְׁבַת קְדִישׁ אֲפִילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ. מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשִׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבִלָּה וְהַזְהַר (תוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשִׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשִׁמָּה... וּבַיּוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשִׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹה אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחָד בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבְדוֹאֵי לִימוּדוֹ עֲדַד עֲלֵנוּ נְשִׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשִׁמַת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשִׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹת ע"ה וְחִמּוֹת ע"ה (עֲשֵׂה כֵב הַיִּשְׁר' וְהַנְּהַ שְׁכָרוֹ אֲתוֹ, כְּפוֹל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם, בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְלָא יוֹעֵץ עֲרָף כְּפוֹד אֵב וְנָא)).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדֶשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדֶשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמּוֹ הוּא
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלֻךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלָיו. מְלֻךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלֻךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּס וַיַּחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די בארתא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשפילים וזחירו פזהר הרקיע : כך אומר משה רבנו עליו השלום לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע א': "בהאי חבורא הילך האייהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא דחיי, האייהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: מטעם שעתידים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, (רעיא מהימנא פ) זשא דף קכד: (רמ"ק)).

ובפרוש אמר אליהו זכורנו לברכה לרבי שמעון בר יוחאי ע"ה הבהאי ספר הזהר יתקרון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתראה בסוף יומינא ובית יפקון מן גלותא, ומגדל העגש שכתב רחמנא ליצלן "וי ליה טב ליה הלא יתברי ולא יליף", ממנו יודע גדל החיוב וזל השכר למי שלומד קבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזהר ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. - זה המאמר הביאו מורנו הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המטל על הלומדים החרידים לדבר השם ללמוד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד הדף חדש ימים בפשטי התורה. (פסא מלך לתקוני זהר)

ואמר אליהו הנביא לרבי שמעון בר יוחאי: וכמה בגי זשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומינא... פרוש: כמה בגי אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך (שנתיה להם מוזן ותקון הנפש ע"י למוד הזהר) כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, (קרוב לביאת משיח) ובשביל למוד הזהר יתקיים מה שכתוב "וקראתם דור בארץ לכל יושביה" - פרושו שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחירותנו בב"א. (תיק"ז ת"ו - הגר"א ובל"ר). - לשון הכסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שזושב קאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתתף בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה לנו ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו תוקא ולא בזולתו, עכ"ל.